

držela, jak mylně tvrdí, správu pozůstalosti od soudu, protože usnesení prvního soudu ze dne 4. prosince 1930, jímž jí byla správa pozůstalosti ponechána, bylo na stížnost zákonných dědiců zrušeno usnesením rekursního soudu ze dne 17. ledna 1931 a usnesení to, nebyvši napadeno, stalo se právoplatným.

Čís. 11140.

Nález říšskoněmeckého rozhodčího soudu jest v Československé republice vykonatelný jen, došlo-li mezi stranami k písemné smlouvě, již se tomuto soudu podrobily.

Nezbytnou podmínkou platnosti smlouvy o rozsudím jest, by byla zřízena písemně mezi stranami, o jichž právní rozepři jde. To platí i pro případ, přistoupí-li třetí osoba jako spoludlužník k závazku strany, jež dříve ujednala písemnou smlouvu o rozsudím.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 879/31.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě nálezu říšskoněmeckého rozhodčího soudu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekučním titulem jest výrok rozhodčího soudu německého, v němž se výslovně praví, že povinná strana tvrdila, že se žalobkyní neujednala rozhodčí soud a že ho proto jako nepřislušný odmítá, soud rozhodčí prohlásil se však přes to příslušným. Podle zásady vzájemnosti lze na základě říšskoněmeckého rozhodčího výroku u zdejšího soudu povolit exekuci jen, byl-li rozhodčí výrok vydán na základě předpisů zdejšího soudního řádu a pokud jej nelze podle předpisů německého práva považovati za bezúčinný. Směrodatným pro vykonatelnost říšskoněmeckého rozhodčího výroku jest tedy, by výrok byl vydán podle předpisů zdejšího právního řádu. Tyto předpisy vyžadují však, by byla zřízena písemná smlouva rozhodčí (§ 577 c. ř. s.), jinak jest rozhodčí výrok bezúčinný (rozh. čís. 7471 sb. n. s.). Řečený rozhodčí soud nebyl tedy podle předpisů zdejších příslušný (rozh. čís. 5870 sb. n. s.) a bylo proto rekursu vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně uvedl, že nález říšskoněmeckého rozhodčího soudu jest v Československé republice vykonatelný jen, došlo-li mezi stranami k písemné smlouvě, již se soudu tomu podrobily. Že tomu tak, bylo podrobně odůvodněno již v rozhodnutích čís. 7471 a 7753 sb. n. s. Dovolací rekurent proti tomu ani nebrojí, nýbrž snaží se jen dovoditi, že uzavřel se synem povinného Adolfem K-em mladším v prosinci 1928 vzájemnými dopisy kupní smlouvu s doložkou o berlínském rozhodčím soudě, že povinný Adolf K. starší přistoupil později k závazku svého syna jako spoludlužník, že k platnosti přístupu spoludlužníka není pře-

depsána písemná forma a že Adolf K. starší převzal svým přístupem právní stav, jak byl s jeho synem, tudíž i s rozhodčí smlouvou. S tímto názorem dovolacího rekurenta nelze souhlasiti. Z ustanovení §§ 577 odstavec třetí a 595 čís. 1 c. ř. s., k nimž jest tu přihlížeti se zřetelem k předpisu § 80 čís. 1 ex. ř., plyne jasně, že nezbytnou podmínkou platnosti smlouvy o rozsudím jest, by byla zřízena písemně mezi těmi stranami, o jichž právní rozepři jde. Zákon nečiní výjimku z požadavku písemné smlouvy ani pro případ, že třetí osoba přistoupí jako spoludlužník k závazku strany, jež dříve ujednala písemnou smlouvu o rozsudím. Nečiní-li výjimku zákon, nemůže ji činiti ani soud. Dovolací rekurent však sám přiznává, že s povinným Adolfem K-em starším písemnou smlouvu vůbec neuzavřel, a nevyvrátil tudíž názor napadeného usnesení, že nález berlínského rozhodčího soudu není proti tomuto povinnému v tuzemsku vykonatelný, ježto nebylo vykázáno, že se povinný podrobil příslušnosti zmíněného rozhodčího soudu písemnou smlouvou, uzavřenou s vymáhajícím věřitelem.

Čís. 11141.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Proti usnesení poručenského soudu, jímž byl (pro tentokráte) zamítnut návrh poručenstva, by bylo trestně zakročeno proti nemanželskému otci (§§ 8 a 9 zák.), jest poručenstvo oprávněno k rekursu.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 884/31.)

Poručenský soud nevyhověl pro tentokráte podnětu poručníka, by učinil návrh na trestní stíhání nemanželského otce podle §§ 8 a 9 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931. Rekursní soud odmítl stížnost generálního poručenstva, neuznav oprávnění poručníka k rekursu, nevyhověl-li poručenský soud podnětu poručníka, by učinil návrh na trestní stíhání nemanželského otce podle §§ 8 a 9 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by ve věci rozhodl.

Důvody:

Právní názor rekursního soudu nelze odvoditi ani z § 9 nesp. říz., ani z § 9 zákona čís. 4 na rok 1931. Podle § 9 zák. čís. 4/1931 stíhá se trestný čin uvedený v § 8 veřejnou obžalobou, ale jen na návrh. K návrhu jest oprávněna osoba, jež má právo na výživu nebo na zaopatření a, není-li oprávněná osoba svéprávná, jest místo ní oprávněn k návrhu poručenský (opatrovnický) soud. Poručenstvo nezl. Karoliny W-ové učinilo u poručenského soudu návrh, by bylo zakročeno proti nemanželskému otci Janu L-ovi trestně ve smyslu zákona čís. 4/1931.